

פרק ה'

"העוורים והפסחים" – החלשים והמסכנים. יש להכות את כולם, גם את החלשים והפסחים, כיון שכולם "שנואי נפש דוד" – שונאים את דוד. "על כן יאמרו עור ופסת: לא יבוא אל הבית" – החלשים התפארו בגבורתם המדומה ואמרו לדוד: לא תבוא הנה.

לאחר שירושלים נכבשת מבצע דוד פעולת הגנה מפני האויבים:

"מן המילוא וביתה" – דוד עשה חפירה גדולה סביב עיר ציון, "ומלוא" – מילא אותה במים כדי שלא יוכלו לגשת לעיר בקלות. "וביתה" – כלפי פנים בנה חומה מבוצרת.

מלחמות פלישתים במטרה למגר את מלכות דוד / פסוקים י"ז-סוף

(א) המלחמה בעמק רפאים, שנקרא אחר כך "בעל פרצים" – על-שם הנס שהיכה דוד בפלישתים עד שנפלו לתוך העמק כפרצי מים היורדים במהירות מן ההר.
(ב) מלחמה נוספת באותו מקום – דוד מצטווה שלא לעלות אל ההר אלא להמתין עד שישמע קול צעדת האויב "בראשי הבכאים" – ראשי האילנות. דוד עומד בנסיון ולא נלחם עד שנשמעת האיוושה בראשי העצים, ואז מְכָה מְכָה מוחצת את פלישתים.

במלחמה זו קורא דוד את הפסוק: "נר לרגלי דבריך ואור לנתיבתי".

המלכת דוד על עם ישראל / פסוקים א'-ג'

שבטי ישראל ממליכים את דוד למלך עליהם מכמה סיבות:
(א) "עצמך ובשרך אנחנו" – קרובי משפחה אנו, כולנו בני אברהם יצחק ויעקב.
(ב) "אתה היית המוציא והמביא" – תמיד היית נושא בעול הציבור, עוד מימי שאול.
(ג) "ויאמר ה' לך אתה תרעה את עמי" – נמשחת למלך על-פי ציווי ה' בידי שמואל.

מלחמת היבוסי / פסוקים ד'-ט"ז

לאחר שהתאחדה המלכות ראה דוד את תפקידו הראשון כמלך – לכבוש את ירושלים, כי:
(א) מן הראוי לפדות תחילה את ירושלים, שהיא מקום המקדש.
(ב) ירושלים מפוצלת ומחולקת: חלקה ליהודה, וחלקה האחר – נחלת בנימין – בידי היבוסי. עתה, שנתאחדה המלכות, יש לכבוש את ירושלים שתהא גם היא מאוחדת.

הסברי מילים:

"כל מכה יבוסי ויגע בצנור" – כל מי שיכה את היבוסי מכה מוחצת ואף יכבוש את המגדל החזק שמסמל את עוצמתם.